

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **V. I.**, zastoupeného JUDr. Jitkou Šmídovou, advokátkou se sídlem v Praze 4, Bezová 1658, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 2. 2004, č. j. 24 Az 1276/2003 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna JUDr. Jitky Šmídové, advokátky se sídlem v Praze 4, Bezová 1658, **se u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 15. 4. 2003, č. j. OAM-1138/VL-07-11-2003, byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, jako zjevně nedůvodná, neboť v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu je ohrožení stěžovatele ze strany mafie a dále jeho snaha o legalizaci pobytu na území České republiky.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti a v jejím doplnění stěžovatel namítal stížní důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Poukázal na skutečnost, že základní příčinou, která ho vedla k opuštění Ukrajiny, byl strach o vlastní život ze strany mafie, která mu fyzicky vyhrožovala a požadovala po něm finanční prostředky. Dle jeho názoru je zřejmé, že nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, naopak jeho případ spadá pod podmínky § 14 zákona o azylu. Stěžovatel se domnívá, že i správní uvážení správního orgánu se musí pohybovat v mezích morálního a etického cítění, se kterým musí počítat i samotný zákon. Správní orgán i soud tak měly při svém posuzování a rozhodování zohlednit tolik důkazních prostředků, kolik jich bylo zapotřebí. Správní orgán se tedy dopustil nezákonného posouzení dané právní otázky, neboť dle názoru stěžovatele splňoval tento podmínky pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. Krajský soud v Ostravě neprovedl nové důkazy, které by odstranily vady řízení před správním orgánem; dopustil se tak porušení ust. § 76 a § 77 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení a současně požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost s tím, že trvá na svém závěru, že stěžovatel nebyl pronásledován ve smyslu zákona o azylu a nesvědčí mu ani důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu humanitárního. Navrhl zamítnutí jak kasační stížnosti, tak i návrhu na přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

Zásadním stížním bodem stěžovatele je poukaz na skutečnost, že v jeho případě jsou dány důvody pro to, aby mu správní orgán udělil ve správním řízení azyl dle ust. § 14 zákona o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí správního orgánu, správní orgán ve svém rozhodnutí o otázce udělení humanitárního azylu stěžovateli vůbec nerozhodoval. Z dikce zákona o azylu, platné v době rozhodování správního orgánu, je totiž zřejmé, že jestliže v řízení o udělení azylu vyjde najevo některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona o azylu, pak správní orgán bez dalšího, ale jen ve lhůtě podle odstavce 2 téhož ustanovení, zamítne stěžovatelovu žádost, aniž by přitom zkoumal, zda jsou na straně stěžovatele důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu. Je tedy zřejmé, že vydání rozhodnutí dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, tedy z důvodu existence skutečnosti vylučující udělení azylu, samo o sobě vylučuje

rozhodování dle ust. § 14 zákona o azylu. Správní orgán proto postupoval zcela v souladu se zákonem, když žádost stěžovatele neposuzoval z hlediska možnosti naplnění důvodů uvedených v ust. § 14 zákona o azylu.

Jestliže stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že krajský soud neprovedl nové důkazy, které by odstranily vady řízení před správní orgánem, Nejvyšší správní soud konstatuje, že vzhledem k okolnosti, že stěžovatel se ve své žalobě omezil pouze na uvedení obecných odkazů na ustanovení správního řádu a zákona o azylu, které byla dle jeho názoru ve správním řízení porušena, aniž by specifikoval, v čem konkrétně spočívalo pochybení správního orgánu, byl postup krajského soudu, který napadené rozhodnutí přezkoumal obecně ve vztahu k obsahu správního spisu, zcela v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné uvést, že na stěžovatele lze aplikovat obecnou právní zásadu „vigilantibus iura scripta sunt (bdělým náleží práva)“, neboť je to pouze on, kdo ve správním soudnictví určuje rozsah, v jakém bude rozhodnutí správního orgánu přezkoumáváno. Jestliže však stěžovatel zvolil formu obecných odkazů na ustanovení správního řádu a nikoliv cestu zcela konkrétních námitek proti postupu správního orgánu, sám tímto způsobem vymezil i rozsah možného přezkoumání správního rozhodnutí soudem. Tento svůj počín tak nemůže v žádném případě zvrátit až v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právními závěry učiněnými správním orgánem i krajským soudem, na jehož odůvodnění napadeného rozsudku rovněž odkazuje. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznnesl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 1 x 1000 Kč za jeden úkon právní služby – písemné podání soudu týkající se věci samé a 1 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. prosince 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

